

Barok og rul

Af Søren Schauser, Tirsdag den 7. december 2010, 22:30

Selv en gennemsnitlig version af Jule-oratoriet lyder fantastisk i vore dage - mandagens udgave på Christianshavn var ingen undtagelse.

»Jubler og frydes! Istem med jubel for himmerigs port!«

Vor Frelsers Kirke på Christianshavn er ikke kun det snoede svimlespir. Den er en af byens mest bjergtagende barokbygninger overhovedet. Husets indre kræver nærmest et kort.

Rummet var fyldt med Juleoratoriet mandag aften. Og jo, de vældige hvælvninger drukner stadig alle finere sider af musik. Men lige præcis J.S. Bachs festlige fanfarer lyder glimrende derinde.

Orkestret i mandags spillede nu også på instrumenter fra samme epoke. Komplet med lange trompeter i den mørkeste malm - en tro kopi af engletrompeten oppe på Tessins alter. Huset og dets lyde passer simpelthen sammen, det udvortes og det indvortes

Den pompøse begyndelse sætter i gang. Arrangørerne er selv fritidssangere og har professionelle som solister og i orkestret.

Fællesskabets fest

Hvad skal man for resten med amatører i musik? Man skal ret meget. For julen er ligesom fællesskabets fest. Vi kan synge sammen, glæde os sammen.

Og hvilke skønne solister. Se navnene herunder og find dem ved andre julekoncerter den næste tid!

Jan Scheerer på dirigentpodiet har sine egne ideer:

Han holder et par toner og pauser lidt længere end ellers, lader koret sidde under den inderlige »Hvorledes skal jeg møde og favne dig, min skat«, har til gengæld hurtige ambitioner med »Ære være Gud i det højeste«.

Godt gået. Det lyder måske som små ting. Men de høres i sådan en klassiker. Og de får sjovt nok årets Juleoratorium til at ligne Messias lidt.

Eller tag den elegante stafet fra nummer til nummer! Rigtig meget står og falder med de få sekunder. Der ligger en hårfin dramaturgi bag sangernes baner rundt i rummet - en timing bag det tilsyneladende tilfældige:

Bas op, sopran ind fra siden, begge ned på stolene igen og hurtigt videre. Som når franske tjenere mumler voila, og ens bestik pludselig ligger i perfekt parallelparkering på dugen.

Når man sidder i det tre århundreder gamle rum og hører musik fra samme epoke, kommer én tanke tæt på:

At selv en gennemsnitlig version af Juleoratoriet lyder fantastisk i vore dage. Man får tifold mere stil end for bare et par årtier siden. Det overdrevent højtidelige er væk, alt det operamæssige i sangen og det bævende i bassen.

En gennemsnitlig version? Selv paradises roser havde vel torne. Musikken kommer af og til skævt ud af munden på fritidssangerne. Men dét gør den altså også nede hos oboerne på fuld tid.

Og nå ja: En herre ku godt lide lyden af sine egne håndflader. Han blev i korte øjeblikke aftenens ufrivillige hovedperson. Måtte vi tilgive hans manglende indføling med os - og han vores med ham.

»Fred til mennesker med Guds velbehag!«

Fred og musik.